

عنوان مقاله:

بررسی عمل کرد فردوسی در کلمه سازی صفات با پیشوندها در شاهنامه

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 12، شماره 21 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

اعظم قطبی زاده - دانش آموخته دوره دکتری زبان شناسی. دانش گاه ملی تاجیکستان

خلاصه مقاله:

چکیده موضوع واژه سازی از طریق پیشوندها و پسوندها تاریخی طولانی دارد، زیرا می توان با افزودن آن ها در ساخت واژه های جدید برای بیان معنی ها و مفهوم های تازه بهره گرفت و بدین گونه هزاران واژه نو با معانی تازه ایجاد کرد. فردوسی و اثر بلند پایه اش، شاهنامه، از شهرت ملی و بین المللی برخوردار و نام این دو، همواره با زبان شیرین فارسی آمیخته و همراه بوده است. فردوسی و شاهنامه تاکنون از جنبه های گوناگون بررسی شده است، اما نگارنده در این پژوهش، دیدی زبان شناسانه در سطح واژگان صفات و ساختار آن ها و چگونگی بهره گیری از امکانات واژه سازی زبان فارسی در شاهنامه دارد. این که آیا فردوسی در کلمه سازی صفت تا چه اندازه با پیشوندها و پسوندهای صفت ساز آشنایی داشته و از آن ها بهره گرفته است، نیاز به پژوهشی دقیق در شاهنامه دارد. در این پژوهش از روش اسنادی کتابخانه ای و آماری بهره گرفته شده است و نتایج بدست آمده حاصل دو سال پژوهش بر روی تمامی صفت های ساخته شده در شاهنامه است. در پایان به این نتیجه خواهیم رسید که فردوسی شناختی خوب از پیشوندهای صفت ساز دارد و با بهره گرفتن از آن دانش صفت های بسیار در معنی های گوناگون ساخته است و بی دلیل نیست که این کتاب به عنوان یکی از گنجینه های لغت در زبان فارسی شناخته می شود.

کلمات کلیدی:

پیشوند، صفت، اسم خاص، اسم معنی، ترکیب وصفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541745>

